

SZAVAK A MÉLYBŐL
PARTRA VETETT GONDOLATOK

2020 / I

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

Szavak a mélyből

2020/1.

HU ISSN 2498-6429

Lektorálta: Kerecsényi Éva

Borító: Ötvös Virág

Készítette: Dittrich Panka

Elérhetőség: iro.alkotok@gmail.com

Tartalom

BALASSA PÉTER (1977) – Győr	7
Csak egy álom	7
Az a nap	9
Korszellem	15
CSISZÁR ANTAL (1952) – Győr	16
Ülök a padon és gondolkodom	16
DITTRICH PANKA (1966) – Győr	19
Egy-két keréssel	20
Zártkörű	26
JAKAB IBOLYA SHANTI (1955) – Győr	29
Karácsonyi erdő	29
Tündér itató (gyerek vers)	30
Eső után	30
Egyszer még	31
Napnyugta	31
A kiszáradt kóró sóhaja	32
Titkok	32
Tibet	33
Utóhatás	33

Béke	35
KERECSENYI ÉVA (1964) – Győr.....	36
Csendélet.....	36
Önnek csomagja érkezett.....	37
Aranyhal	38
Porszem	39
Intermezzo.....	40
Arc poetica.....	41
Lélektakaró	41
Hangsebességgel	42
Repülj velem	43
Kávé habbal	43
MÜLLER L. PÉTER (1970) – Győr.....	44
Csak egy könnycsepp.....	44
Kacérság	45
ÖTVÖS NÉMETH EDIT (1966) – Győr	46
hangulati törmelék.....	46
rémvers.....	47
viharos	47
vajás karamella	48

ilyenkor már nem meglepő de azért mégis.....	49
szilánkok	50
Türelmetlen	50
a tél utolsó rúgásai	51
Válogatás egy természettudományi antológiából.....	51
januári depresszió	52
ilyen a világ	53
rózsátlan vagyok.....	54
nem is értem hogy.....	54
születési hiba	55
gondolkodó.....	56
dermedtség	57
Rémálmok.....	58
ROZÁN ESZTER (1969) – Szombathely.....	59
A baleset	59
VÖNÖCZKINÉ GMEINDL MARGIT (1952) – Győr	70
A levél halála.....	70
Volt-nincs szerelem	71
Manócskáim	72
Bolondot csinált magából.....	74

Reggel	77
Apeva	78
ZSUBRITS ZSOLT (1967) – Győr	79
Nosztalgia	79
Szokás hatalma	80

BALASSA PÉTER (1977) – Győr

Pápán születtem 1977 februárjában. Mióta az eszemet tudom, az élet nagy dolgain gondolkodtam, történeteket találtam ki vagy játszottam el. Gyerekként a Bakony és az akkor népszerű indiános történetek voltak rám nagy hatással. A gimnáziumi években a versek hoztak kisebb sikereket, míg 2013-ban elkészült „A kút” című drámám, amit szerzői kiadásban nyomdába is küldtem. Jelenleg egy regényen (is) dolgozom.

Csak egy álom

Nagyon izgatott voltam, mert Nórával moziba mentünk. Sétáltunk, egymás kezét fogva, mint a régi szép időkben... Meglepett az érzés, ahogy a gyomromban éreztem dobogni a szívemet! Az első randin nem voltam ennyire zavarban emlékeim szerint, mint most! Könnyedén nevetgélünk, és élveztük a nyár forróságába enyhülést hozó kellemes szellő simogatását...

Nóra könnyű, és fantázia-oltogató fehér nyári ruhát viselt. Egyszerűen feloldódtam, beleszédültem a mosolyába!

Ebben a pillanatban pontosan tudtam, hogy örökké szerelmes leszek ebbe a nőbe, történjék bármi, alakuljon a jövő akárhogy is...

A Pláza épületéhez értünk. Lovagiasan ajtót nyitottam, ő pedig belibbent előttem, mint egy tündér. Álomszerű volt ez a pillanat, amelyet csak a filmekben látni!

Pontosan érzékeltem a levegő hőmérsékletének változását, (hisz odabent ezerrel dolgozott a klímaberendezés,) Nóra bódító, lágy illatát, és azt, ahogy szinte megállt az idő. Ez a pillanat felfoghatatlan dimenziót nyitott meg előttem. Szavakkal talán nem is lehet pontosan leírni, elmondani, amit éreztem. Egyszer, egy közlekedési balesetnél éltem át hasonlót: megszűnt az idő! Néhány tizedmásodperc alatt tudtam mérlegelni, mit lehetne tenni a baleset elkerülése érdekében. Megbeszéltem magammal, mi lehet a legjobb megoldása a helyzetnek, és szépen, kimért, biztos mozdulatokkal végrehajtottam, amit elterveztem.

Mint ahogy akkor, ott, úgy most sem számított semmi más, csak a jelen pillanat. Teljes intenzitással azt éltem meg, minden érzékszervemmel, ami ebben a pillanatban velem történt. Analízis, értékelés, gondolkodás nélkül... Hihetetlen energia, és öröm töltött el!

Csak mi ketten voltunk! Mintha egy óvó buborék vett volna körül bennünket, hogy az együtt töltött perceinket semmilyen kellemetlen hatás ne tudja elrontani...

Áramlást éreztem, valami megmagyarázhatatlan energiafélét, ami kettőnk között sokkal mélyebb kommunikációt indított el, mint amit ésszel képes voltam felfogni. Tudtam, mire gondol Nóra, és éreztem, hogy ő is látja az én gondolataimat, érzéseimet, vágyamat. Mosolygott, de úgy, ahogy talán csak az angyalok tudnak. Egy szót sem szólt. Csak mosolygott! És én ő voltam, láttam magam az ő szemével, és ő érezte, amit én éreztem, amikor megsimogattam az arcát, és megcsókoltam...

Amikor ebből a kábulatból felnéztünk, a film plakátját láttuk mindketten: „A hősök ébredése”

Hatalmas büszkeség töltött el, mert tudtam, hogy ez a film az általam írt regényből született...

Ebben a pillanatban megszólaltak a vészjelzők, és az emberek fejvesztve rohanni kezdtek. Valaki nekem szaladt, meglökött, és én zuhanni kezdtem...

- Kapcsold már ki azt a hülye ébresztést!

Egy hosszú pillanatig nem értettem, mi történik, aztán szép lassan kezdtem magamhoz térni.

Az álom, amit átéltem, tényleg csak álom volt...

Gyorsan kikapcsoltam a telefonom ébresztő-jelzését, és az álom ízeit próbáltam még visszaidézni, de azok elrobogtak, mint egy gyorsvonat, és csak a hiányérzet maradt a szívemben... Annak is talán csak a szele.

Az a nap

Remegett a szám széle az idegességtől. Nagyon mérges voltam; fel tudtam volna robbanni! Egyszerűen nem értette meg, hogy mit akarok mondani! Számomra hihetetlennek tűnt, hogy a szavak, amiket kimondtam, neki egészen mást jelentettek, mint nekem! Őrjögtem. Éreztem, ahogy ereimben túlforr a vér; szinte robbanáspontra hevült. Tudtam, ha most nem megyek ki az ajtón, nagy baj lesz. Ezért gyorsan sarkon fordultam, és lendületből bevágtam magam mögött az ajtót. Faldarabkák potyogtak a földre mögöttem. Emlékszem,

határozottan, visszavonhatatlan elhatározás szállt meg valahol a szívem mélyén: befejeztem! Vége! Nem csinálom ezt az egészet tovább! Senki sem érdekel!

Halványan felderengett előttem a kisfiam arca... Egyetlen momentum életünk hétköznapjaiból. Azt hiszem, három éves volt, amikor egyszer játékboltba vetődtünk együtt, hármásban. Juli, én... És a kis Áron. Karácsony előtt lehetett úgy két héttel. Akkor már elfogyott a pénzünk. Juli erősködött, hogy legalább kérdezzük meg Ronit, mire vágyik; mit szeretne kérni a Kisjézustól. Rossz ötlet volt. Pedig Áron mindig szót fogadott, és csendben belenyugodott abba, ha valamit nem kaphatott meg. Juli nagyon érzéketesen meg tudta értetni vele, ha nem tellett a szíve vágyára... Ebben utánozhatatlan volt. Talán ennek volt köszönhető, hogy a kis Áron olyan felnőttesen gondolkodott már akkor is. Mármost annak, hogy mindig, mindent alaposan körülírva, indokolva elmagyaráztunk neki: mit miért nem kaphat meg. Most, hogy ez az egész eszembe jutott, most látom csak igazán, milyen világot teremtettünk Áron gondolatainak valóságaként... Éhezéssel, nélkülözéssel, megvonásokkal, és gonosz emberekkel népesítettük be az épülő kis világát... Nos, meglehetősen sötét díszletek voltak ezek egy induló sorsdráma kezdő színének...

Bementünk a játékboltba. Ő azonnal, határozott céllal indult a hátsó polcok felé, boldogan, szinte sikítva a gyönyörűségtől! Azonnal megláttam, mi az, amit kiszemelt magának! Egy tűzpiros tűzoltóautót.

Igyekeztem utolérni. Mosoly volt az arcomon: örültem az örömének, magával ragadott az önfeledt, boldog lelkesedése! Aztán élesen, hidegen belém hasított a tehetetlenség érzése, hiszen üres pénztárcával érkeztem, és esélye nem volt annak, hogy ugyanezt a kocsit akár csak tized ekkora kivitelben meg tudjam venni neki... Már messziről virított az ára: huszonkétezer. Körülbelül a havi rezsink volt ennyi akkoriban. És még azt sem fizettük ki... Tudtam, hogy baj lesz. A zsigereimben éreztem.

Odaért a kocsihoz, aztán boldog mosollyal felénk fordult, és mutatta álmai netovábbját: a piros tűzoltókocsi.

Juli mosolygott Áronra, de már szinte láttam, ahogy a lebeszélés szavai formálódtak a gondolataiban. Tudom, hogy Áron is látta mindezt. Azt is tudom, hogy máskor már ebből a tekintetből megértett mindent, de most fellázadt a sorsa ellen! Felém fordult. A teljes univerzumot kizárta egy rövid pillanatig az élet folyásából; csak én voltam, és csak ő volt, és csak a kis piros tűzoltókocsi. És még valami: a kérdés, hogy ez a három szereplő miféle kapcsolati fokig tudhatna eljutni, hogy végre Áron számára is körbeérjen a világ...

Az a pillanat villant fel akkor. Azt hiszem, szent pillanat volt. Olyan pillanat, ami eldönti egy teremtett mindenség további alakulásának sorsát. Azt hiszem, az élet további működése dőlt el abban a pillanatban.

A pillanat, mint minden ebben a tapasztalásra teremtett valóságban, elmúlt. Áron belelátott a fájdalom középontjába. És pontosan tudta ez a három éves picike ember, hogy az apja megbukott. Nincs már más a

bűnös, gyilkos világ, és közöttte. Az utolsó védőfal, aki a biztonságot jelentette, aki a békét és a jövőt jelentette, leomlott. Zajosan, nagy robajjal.

Életében akkor, egyszer, először és utoljára láttam hisztizni. Mindent beleadott. Valahogy így buknek el az angyalok is, úgy hiszem. Elbuknak, és elfordulnak az Istentől. Csak a harag, a düh és az őrjöngés marad számukra. Zuhanásukat pedig már senki sem tudja követni, hiszen mindez emberi idő léptékével követhetetlen. Nem láthatóak a stációk. Nincsenek stabil fokozatok, ahol a zuhanás követhető volna. A bukás után válik az élet: magánüggé. A magánügy pedig olyan dolog, amiben mások csupán statiszták az angyal önmagára húzott sorsának rendezésében. Ez volt a következő dolog, ami felvillant előttem: Áron lassú, alapos átalakulása. A kis angyal átváltozása valami egészen hihetetlen módon. Mert minden világ összeomlása változással jár. Nyilván. Azt hiszem, azután az eset után ő is úgy érezhette: saját kézbe kell venni a dolgait, ha el akarja érni a vágyait.

Megváltozott. Már csak szerepjátékban művelte az angyali létet, miközben saját módszereket eszelt ki céljai elérésének érdekében. Nem! Erre már nem is akarok visszaemlékezni! Az önmarcangolás semmit sem ér...

Mert akár hogy is tagadom, bizony, igenis tehetek arról, ami később történt. Nem akartam észrevenni a háttérben történeteket, de ez a tény még nem ment fel a felelősség alól... Egyszer –akkor már iskolás volt – észre vettem, hogy olyan dolgai vannak a tolltartóban, amit tőlünk nem kaphatott. Radírok, ceruzák, tollak. Gyorsan

elfordultam, mint aki semmit sem látott; nem szerettem volna a lehetőségekre gondolni. Még véletlenül sem! Nem tudtam volna elfogadni a válaszokat. Ami még fontosabb: nem lettem volna képes beszélni ezekről a dolgokról a saját fiammal, mert nem tudtam volna mit mondani...

Ki tud olyan kérdésre válaszolni, hogy „ egyeseknek miért van meg mindenük, míg mások nélkülöznek?”, vagy „ Te csak egy segédmunkás vagy, két diplomával, bezzeg a Pisti apja káeftét vezet, pedig sosem tanult semmit?” Ezekre a kérdésekre sosem voltak válaszaim.

A munkahely kapuján utoljára kilépve csak azon jártak a gondolataim, hova bújhatnék el a világ elől. Nem éreztem annyi erőt magamban, hogy ezzel a hírrel menjek Julihoz a kórházba. Tudtam, őt már nem hozom haza onnan soha többé... A szomszédos elhanyagolt parkba támolyogtam, ahol a gazban találtam egy padot megbújva. A magasra nőtt gyomok takarták az út felől ezt a kicsike menedéket, ahova azonnal lerogytam. A sírás rohamait éreztem feltörni, de végül egyetlen könnycsepp sem enyhítette a bennem tomboló fájdalmat, amit az önsajnálataból táplálkozó gondolataim gerjesztettek egyre, számomra már teljesen természetessé vált forгатókönyv alapján. Aztán, úgy egy óra elteltével történt velem valami.

Akkor már teljesen üres volt a fejem, már minden fájdalmamat újra, meg újra átéltem. Már minden rossz emlékemet felidéztem, és addigra embernek sem tartottam magamat. Csak ültem, üres fejjel, réveteg tekintettel a gaz közepén. És egyszer csak, nem

értettem, mit keresek itt! Megéreztem, hogy mennyire fontos vagyok! Ez az érzés isten tudja honnan szállt belém, de olyan gyorsan erősödött, hogy megtántorodtam!

Tisztán éreztem, hogy van valaki, aki talán csak a következő percben lesz még velem, mégis, számára a mindent jelenti, hogy a kezemet szoríthatja! Talán csak néhány mondat maradt élete szöveggönyvéből hátra, de azokat a szavakat valamennyit nekem szánja! Még azok után is, amiken együtt keresztül mentünk...

Elszégyelltem magam. Egy pillanattal később már szinte rohantam, hogy mielőbb a kórházba érhessek, és az eltékozolt időből mentsem, ami még menthető!

Hetekkel később, friss hantok előtt álltam, egyedül.

Áron külföldön, Juli pedig odaát... Mégis, úgy összezsugorodott a világ, hogy életemben először itt voltak velem, egyszerre, mindketten! Ahogy ott álltam, az egész addig leélt életem körbeölelt, minden örömeivel, és minden bánatával! Tényleg mindent, amire csak emlékezhettem, ott volt, egyszerre! És csak boldogságot éreztem, ahogy mindez átjárt!

Csupán morzsákat vettem magamhoz abból a végtelen ajándékból, amit életnek neveznek az emberek... És mégis... Hallgattam a madarak énekét, közben lágyan melengetett a délutáni napfény. Elhoztam Julinak a végrehajtó levelét, amiben a lakásunkról írt mindenféle súlyos, nehéz szavakat. A levél valahogy kicsúszott a kezemből, és a földre esett. Abban a pillanatban értettem meg, hogy mindig is szabad ember voltam.

Korszellem

Harang hírért sem hallani.
Soványan maradt, didergős az este;
álom-szárnyak neszére várva hív
elkeseredett plafonlesre.

Kopog az elmúlt idő.

Céltalan sóvárgás nedvét nyeli
az unalom, kétpofára tömve
remények elhaló sóhajait,
emészthetetlen göröngyökbe.

A csend ideget ölő.

Léket vág, ahogy körbeér a rend.
Új tükörben önmagát figyeli,
s veszteségeit ott a mélyben lent
csalódva, végsőn számba veszi.

Céltalan emberöltő.

CSISZÁR ANTAL (1952) – Győr

Történelem - orosz szakos középiskolai tanár vagyok. 32 éven keresztül általános iskolai és középiskolai tanárként dolgoztam. Az utóbbi két évben nagyon sok előadásról írtam cikket a Dr. Kovács Pál Megyei Könyvtár és Közösségi Tér honlapjára, riportokat készítettem, egyéb rendezvényeket népszerűsítettem.

Saját alkotással most próbálkozom, a prózák írásába kezdve, itt publikálok először.

Ülök a padon és gondolkodom

Tegnap este érkeztem Balatonföldvára. Két teljes hét kikapcsolódás-ez maga a mennyország.

Napjaim egyformán telnek Könyvtár, levéltár, továbbképzések, s ismét a bibliotéka. Kedvenc foglalatosságom, de miként a gombócból is megárt a sok, így van az ember a munkahelyi elfoglaltsággal. Ráadásul gyakran hazaviszem a kötelezettségeket. Jelentésírás, statisztika és egyébek: igazán jól esik kiszakadni a hétköznapi világának környezetéből, valahol másutt, egészen mással tölteni az időt.

Egyetlen könyvet sem vittem magammal, elhatároztam, hogy a felüdülés egyéb formáinak hódolok.

Először a túrázás lehetőségét fontolgattam, de rögvest elhessegettem magamtól ezen ötletet, kényesek a

bokaszalagjaim, igaz, hogy itt a déli parton nincsenek hegyek, kapaszkodók, de a sík vidék is kikezdheti gyenge szalagjaim. Akkor pedig bedagad a lábam, ágy- fekvés unalom, s fuccs minden jónak, amellyel ez az ajándék két hét kecsegtethet.

Jobb lenne hajókézni. Ettől egy barátom beszámolója riasztott el: bár a magyar tenger nem óceán, de a hirtelen támadt vihar felkorbácsolja a hullámokat, s" tengeri betegséget okozhat.

Gyermekkoromban tucatnyi olyan kalandregény került a kezembe, amely azt ecsetelte, hogy meggyötri ez a nyavalya az arra érzékeny utast. Viszlát hajóutazás.

Akkor fürdés. Tudvalévő nehezen akklimatizálódok, a tó vize még nem éri el a húsz Celsius fokot Fürödjének a németek, akik hozzászoktak a Keleti-tenger vízhőmérsékletéhez, nekik a húsz fok lágyan simogatja testüket, de a magyar egészen más fajta. Honfitársaim akkor látogatják a hazai strandokat, amikor már a beton is megolvad: bezzeg akkor az egymás mellé leterített plédek közé még egy tű sem fér el.

Mi lenne, ha az üdülésem idejére mozilátogató lennék. Nagyon jó filmeket ígérnek, köztük thrillert is.

Thriller? És mi lesz az éjszakai alvással. Így is gyakran csak az altató tableta segít, de itt is állandóan dózis-emelésére kényszerülök, az idegrendszerem egészen immunis lett ezekre a szerekre, egyre nehezebben jön álom szememre, ha még egy vérfagyasztó film élményével terhesen térek úgymond nyugovóra, az eredmény minden lesz csak nem, amit szeretnék.

Ráadásul, ilyenkor nyáridőben tömegek keresik fel a vízpartot, sokan választják esti időtöltésül a filmszínházat, ebből adódik a tolongás a pénztárnál: márpedig én nyugalomra vágyom, nem idegeskedésre. Mikor kerülök sorra, marad-e még jegy, megfelelő helyre ülhetek, kik lesznek a szomszédaim - Előfordul, hogy valaki horkolása zavarja a műélvezetet, nem is beszélve a popcornt (micsoda sznobéria nem pattogatott kukoricát) ropogtatók vonják el a figyelmem. Pá, mozi.

Lehetne élni az utcabál adta lehetőséggel. Magányos vagyok, utoljára negyven éve szalagavatómon perdültem táncra.

A partner kiválasztása rizikóval jár. Mi van, ha egy olyan nő hálóz be, akinek nem kell más, mint biztos egzisztencia, tartás, ki annak leple alatt kisdéd játékait úzi, s a végén a fél város rajtam köszörüli a nyelvét: Vén bolond s még fel is szarvazzák.

Miközben a lehetőségeket latolgattam, hogy egyből elvessem, arra a megállapításra jutottam, hogy mégis jobb, ha a Guttemberg galaxis mellett maradok. Felkeresem a helyi könyvtárat, beiratkozom, s máris megoldott a dolog.

Ezeken elgondolkodva felálltam, s elkezdtem nézegetni a tó vízében csillogó kavicsokat, majd tekintetem a lenyugvó Napra szegeztem.

DITTRICH PANKA (1966) – Győr

Születtem Győrött. 2004 óta hobbiból írok. Gyermekkori élményeim elbeszélésével kezdtem, az akkori állami gondozott életemet örökítettem meg. Azóta írok rövidebb novellákat, tárcákat, szatírákat. Valamint a versírás is naponta az életem részét képezi. Szeretek alkotni, adni valamit magamból másoknak. Kedvtelésből e-book köteteket szerkesztek. Másik hobbim a versesenés videók készítése. Több irodalmi pályázaton elért sikereim mellett, számomra a Kisalföld újságban közölt versek jelentik a legnagyobb örömet, hiszen a közvetlen környezetemben eljut minden hozzám közelálló emberhez. Megjelent köteteim: Rácsok a gyerekszoba ablakán (2005), Csendhajó (2014), Csendem (2016), Ellen-tétek (2017).

E-book kötetek: Szívtárs (2015), Ihletések (2016), Itt vagyok (2016), melyek a MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) weboldalán olvashatók és ingyenesen letölthetők.

Az Író Alkotók Klubja vezetőjeként azt a célt tűztem ki, hogy a környezetemben lévő írókat ne csak a virtuális közegben ismerjék meg, hanem szűkebb környezetükben is bemutatkozzanak, gazdagítva ezáltal Győr irodalmi életét is.

Egy-két keréssel

A minap késett a busz. Mit késett, kimaradt, de hogy hol, ne kérdezzék! Az biztos, hogy nem jött. Én meg vártam az esőben, mint a Messiást. Mikor sietne az ember, akkor ez roppant kínos tud lenni. Ha pedig nem siet az ember, akkor is. Bár ma és holnap, ki az, aki nem siet? Megvan mindennek a rendje, ahogy a busznak is a menetrendje, én tartom magam ahhoz, sőt, időben odaérek a buszmegállóba, ha eltér a rendjétől, (ha netán előbb jön, és előbb elmegy) akkor is rendben utolérjem. Mert ami megy, avagy indul és érkezik, a mai világban és a következőben is, ahogy eddig is, sokszor nincs mindig rendben. Hiába az okos térfigyelő GPS és a megállóba telepített okos falak. Ha az a busz nem jön, de ott mégis csak jelzi, hogy 3 perc és itt lesz, és még sem lesz, az kinek a hibája? Az utasok elkésnek, onnan ahova érkezni szándékoztak, kit érdekel? Nos, vártam a buszra, a kijelzőn eltűnt a 3 perc, helyette 18 percre váltott. A fészkes fenébe má', ez meg hogy lehet? Az automata bemondó pedig kussolt, én ordítani tudtam volna. (de kivel...) Legalább tájékoztatna ez az okos fal, ha már beszélni tud, hogy sajnáljuk ez a járat, ezért és azért, vagy csak magyarázkodás nélkül, hogy most nem érkezik. Vagy, szíves türelmüket kérjük, ez a járat kimarad. De hogyanis várhatnék egy programozott masinától egy elnézést, egy bocsánatot, és hogy kérem megértésüket, türelmüket, stb. A magyar nyelv olyan csodás: megannyi kifejezést is mondhatna erre az esetre.

De, mit várunk a technikától, mikor még az emberek lelke egymástól is fukarkodik ezekből a szavakból. Aztán, azért csak jött a busz, a következő járat, 18 perc múlva. Felesleges volt a várakozás jegyében az órát nézni, és azon sopánkodni, hogy ez idő alatt mennyi mindent meg tudtunk volna csinálni. Az okosabbja pedig, az okos telefonján okosodott. Aki unta magát, az nézelődött, vagy tipródott, a dohányos félrevonult füstöt fújni, a fejkendősök és kalaposok pedig szóba elegyedtek szidni a közlekedési vállalatot, aztán az esőt, mert jobban örülnének az indiánnyrának, a galambok pedig szemtelenül közel merészkedve még a tócsából is mentették a menthetőt, aztán tovább reppentek, és átvette helyettük a terepet a verébsereg. Az autók pedig száguldottak, még a kátyúkat sem látták a sietségtől. Az „okosfal” pedig jelezte a busz érkezését. Bár minek, ha úgylis látom? Felszállok, és mondom a sofőrnek: ezek szerint kimaradt egy járat. Naná, hogy nem elnézést kért, hanem hogy „nem ő az illetékes, forduljak a feletteséhez”. Nos, majdnem én kértem elnézést, hogy bocsánat, hogy szóvá mertem tenni. Csöndben hátravonultam, és kussban hallgattam a zötyögő busz pöfögését, közben a mellettem álló köhécselt, kikrágta a torka végtermékét, ami a jobbik eset, hogy nem rám vagy másra, vagy a padozatra, hanem épp a lábánál dekkoló szemetesbe. De eme látvány az nem beszél magáért. Hmm. Jut eszembe, fél éve ezzel a járattal utazom nap mint nap, most maradt ki először. Ám volt rá példa, hogy az előtte induló járat utasai az utána indulóba ebbe préselődtek. Mint a heringek, a duci a

sovánnyal, a fiatal az öreggel, a szatyros a nem szatyrossal, az édes a savanyúval, a mérges a vidámmal, és a hagymaszagú a dezodorossal. És az okostelefonos könyökök egymást bökdösték az infó csemegék mielőbbi észlelése érdekében, majdnem egymást kapták be. A leheletek és a combok úgy összeértek, illatok, szagok, nedvek, állva vagy ülve, akartuk vagy sem, oly mindegy. Fő, hogy úton vagyunk. Egy-egy hosszabb fékezésbe néhány lábfej vagy egy sarok jajdult. Különös orgia, szeánsz az ismeretlenekkel. Csak mert az előző járat nem indult, vagy indult, de megállt valahol, netán defekt, vagy elfüstölt, ilyen koros buszoknál már az a csoda, hogy egyáltalán elindul. Ám, ha mégsem, akkor egy még korosabbal próbálkoznak, hátha az még bírja gőzzel, valameddig... A tömegben pedig elég egy türelmetlenkedő, és megfertőzi a többieket is eme gyenge jellemével, melyben az igazság szálai oly sokfelé ágaznak, hogy belefárad a nép a mérgeződésbe is, hogy mi lenne a jó a probléma megoldására, ezer verzió és ezer ütköztetés. Az idő halad, a buszok pedig még korosabbak és kormosabbak. Mert mindig van a értetlenkedő utasok közül több is, akik nekiesnek a sofőrnek igaz, nem fizikai értelemben, de hangos effektusban hánykolódnak, csattannak a nem éppen kellemes szavak, ami tényleg sérti az ember fülét, hát még a sofőrét... hiszen az apját-anyját is megemlegetik, hogy attól tart, hogy a heves szóviharban egy tüdőlebeny is csattan a fülke plexi ajtaján.

Másnap, ideje hogy az utolsó percben az automatában bérletet vegyek. Előttém két fiatal ügyetlenkedett az aprópénzével, mert alig akarta benyelni az érmét. Hoppá, hirtelen nem is tudtam, ők ügyetlenek, vagy az automata. Persze ha szabad egy automatát emberi jellemmel felöltöztetni. De tanultam tőlük, ellestem a két sráctól a cselt, ha az én százasomat sem nyelné majd be, akkor kicsit megkarcoltatom az érmét az automata oldalán, és az érme - gondolom - ilyenkor a súrlódás hatására felmelegszik, és a masina érzékeli és elfogadja. Több próbálkozásukba telt, mire jegyet dobott ki nekik. Következtem én. Karcoltam én is a százasokat azon az automatán, - még a hátam is borsozott attól a csikorgástól -, de csak nem forrósodott fel annyira, hogy a gép befogadja. Azaz, befogadta, de rögtön kiköpte. Mindjárt ideér a busz, ilyenkor tuti, hogy nem fog késni. A francba, a hat darab százassal játszhatnék egy órát is. Irány a buksza, és nyomás az ezres, bedugásoltam a kijelölt részbe, benyelte, benyelte, örvendeztem, és még az aprót is kiköpte nekem. Az aprót, a négy százast. Azt a paszta. Arra most nem térek ki, hogy milyen tortúra, ha a pénzt elfogadja csak viszonzásként nem ad érte semmit. Volt benne részem kétszer is, nem is értem azok után mért szavaztam bizalmat az automatának. Jött a busz felszálltam.

A másik: Másnap felszállok a buszra és dicséret érte, mert az pontosan érkezett. Fenn vagyok, és akkor kapcsolok, hogy kicseréltem a táskám és a bérletem hibádzott, az a másikban maradt. Na, ezt hogy csináljam.

A busz elindult. Életem során anno sokszor blicceltem. Volt, hogy tök nyugisan, mint akit nem érdekel, hogy lesz-e bünti vagy sem. Nem mintha olyan gazdag ember volnék, aki épp akkor a büntit fizetni tudta volna. De volt, hogy úgy blicceltem, hogy izgultam is, hogy ezt ússzam meg. Mert azt az égést nem élném túl, hogy sok ismerős szembesülne azzal, hogy ott irkál az ellenőr a fejem felett, mert én nem tartottam be a szabályokat, azaz pofátlanul mindenféle ellenszolgáltatás nélkül kívántam igénybe venni a tömegközlekedést. Azt a szégyent nem akarhattam ott, akkor magamnak. Nem mintha érdekelne, ki és mit gondol, a belső hangom szégyenkezésre intett, hogy állj és netovább, és a belső hangomnak igazat is adtam. Lényeg a lényeg, hogy rég volt, elmúlt, de most rámtört mindkét érzés. Melyik legyen? Lesz ami lesz, bünti vagy sem, és ugrik a havi kiadásomból majd tíz rongy, és persze hogy még postára is menjek feladni, ha elkeverik akkor bizonygatni, vagy magyarázkodjam, hogy van bérletem, csak a másik táskámban felejtettem. Hinné-e vagy sem? Kötve hiszem, hogy hinné, hacsak nem ismer az az ellenőr, mert manapság az elfogultság az aztán jelen van, bujdokol az ki igénybe veszi eme állomást, hogy te, haver, hiszen ismerjük egymást, nehogy ne a javamra dönts ebben meg abban, emlékezz a múltkor én is elengedtem ezt azt. Bár ami azt illeti, én nem engedtem ezt és azt senkinek, így nekem sem fognak elengedni semmit. A becsület az becsület, mindenképp felett, bár, olykor jól jönne egy „sógor” aki, de az más tézta, most a buszon utazom, csak mert autóra nem futja, , vagy mert,

és ez az én problémám, mert félek autót vezetni, mert bár tudom, mi hol van, de odatalálni az már blamás, térben nem látok, de időben abban annál jobban. Azaz a sebességtől félek, és attól, hogy eltévedek az utak forgatagában, netán még rosszabb történhet.

A busz pöfögött, és miért is ne hónap eleje van, ilyenkor a legaktívabbak az ellenőrök, mert hajlamosak az emberek tologatni a kiadásait, több a bliccelő. A korral önérzetesebb az ember. Nem szeret bonyodalmakba keveredni. A becsület pedig még jobban felértékelődik, legalábbis nálam így működik. Amit fiatalon lazán mértem, a korral már gondolkodóba esem. Nos, elkönyveltem, akkor legyen a becsületemnek ára. Azaz veszek a sorsórtól jegyet, holnap pedig reggel az automatában, aztán magamhoz veszem a bérletemet is a munkahelyemen. Így egy megállónyit blicceltem. Közben megtelt a busz. Álltam, és néztem a két harmincas éveiben járó hölgyet, akik ültek. Ünneplő ruhában voltak, ez nyilvánvaló volt, és azt próbáltam kitalálni, hová készülhetnek. Mire az egyik váratlanul nem a társához, hanem hozzám szólt. „Szeretne leülni?” Köszöntem szépen, maradjon csak nyugodtan ülve, jó nekem állva is. Hmm. Ez volt az első alkalom, hogy buszon nekem szándékozták átadni a helyet. Ami örvendetes a hölgy részéről, ami az illemet illeti, viszont én azért ennyire öreg volnék? Ó jaj, ötven felett már nem nézhetek ki húsznak, de még harmincnak sem, talán negyvennek, de hatvanhoz ha közelebb leszek majd, akkor örülhetek ha nem látnak ilyen öregnek, akinek ülőhelyre volna szüksége a buszon. Aztán megzavartak

eme lelki tusámmal ami a koromat és az ülőhelyet illeti. „Jó napot kívánok, kérem a bérletét vagy a menetjegyet.”

Nyújtom feléje a jegyet. Az ellenőr letépi, amit le kell róla. A becsületnek ára van, könyvelem el a jegy ára és a bünti ára közti különbséget. Szerencsésnek érzem magam, mert ismét csak bebizonyosodott, hogy jó a megérzésem. Hihhi mosolyogtam kajánul az ellenőrre, akinek tekintetéből azt olvastam ki, hogy na, ennek az embernek is hiányozhat egy-két kereke...

Zártkörű

Buli van, szól a zene. A publikum ropja a táncot. Volt textildolgozók találkoznak itt egymással. Azóta, mióta bezárták a gyárat. Pontosabban már tíz éves hagyomány ez náluk, évente egyszer újra összejönni. Kimegyek az étterem elé, nemcsak friss levegőt szívni, hanem cigarettát is. Nem vagyok egyedül. Egy fiatalember tőlem nem messze, kotorászik az oldalzsebes nadrágjában. Felnéz, közeledik felém, és tüzet kér. Könnyebbnek vélem a dolgot, ha odaadom a kezébe az öngyújtómat, mint hogy én meggyújtani, mert valahogy egy idegentől nem igazán esik jól, ha csak úgy a kezemhez ér, főleg ha az a fránya szikra nem adná meg magát, és több pillanatig fennállna ez a számomra kényes helyzet. Tapasztalatból mondom, így ez nálam már bevett szokás,

legyen az bárki, akit nem ismerek, vagy ismerem, de még ennyire nem engedném magamhoz, hogy az én kezem szorongassa. Neki sikerül egyből szikrát csíholnia, és visszaadja az öngyújtómat. Két lépést hátrál, majd egy lépést megint közeledik. Közben az étterem ablakán átvillanó fények és az emberekből kiáradó jókedv őt is magával ragadják.

- Nagy emberek, ugye? - kérdi tőlem, kutatva a szememben a választ.

- Textilesek, akik minden évben találkoznak, azóta mióta bezárt a gyár.

Aztán megáll a csend is közöttünk, csak a zene hallatszik. Az én fejemben meg az motoszkál, hogy számára nagyok azok, akik az üvegfalon túl épp mulatnak. Ó, mily igaza lehet, hiszen túlélünk egy gazdasági válságot, melyben újra kellett kezdenünk mindent, és feleslegessé vált minden szakmai tudásunk, amire addig építkezhettünk. Ám nem fárasztottam ezzel őt, inkább hallgattam.

- Bemennék. De a roma származásom miatt nem engednének – panasolja.

- Zártkörű - válaszolom neki megnyugvasként.

- Mi az, hogy zááááártkörű?

Ránézek. Ránézek, hogy tudjam, hogy milyen választ adjak, vagy, hogy megértsem, ő miért nem érti ezt a fogalmat, hogy zártkörű. Látom, minden ruházata lóg rajta, egy vagy tán több mérettel is nagyobb a kelleténél a kabát, az oldalzsebes nadrág, tán csak a cipője lehet egyedül épp a méreténél. A mintás inge lazán kigombolva a nyakánál. Arcán sötét pihe képződmény. Ő is figyel engem, így inkább megszólalok.

- Zártkörű az, amikor lefoglalják a termet, és csak azoknak van joguk arra az időre azt igénybe venni, akiket meghívtak.

- Jaj, én banai vagyok. – néz fel a sötét égre - Én is zenélek. – fújja felfelé hosszan a füstöt.

Mire két lépést hátralépek. A srác, nevezzem így, mert húsz esztendősnél biztosan nem több, elkezd dúdolni a bentről kihalló slágert. Olykor-olykor a szövegtudásába baki esik. Nekem még jócskán fér slukk a cigarettámból. Hallgatom. Nehezemre esik egyhelyben állva füstölni, így teszek pár lépést közben, néhányat jobbra, majd aztán balra. Ugyanez a koreográfia a srácnál is. Végül elgyúrom a cigit a kijelölt helyen. Egy vizlát-ot illemből még eleresztek feléje. Bemegyek a volt kollégák körébe. Beszélgetek, közben ásványvizet fogyasztok. Majd megint rám tör a nikotinhoány. Ismét kimegyek.

A srác nincs, nincs itt ő, a banai. Elment, vagy azért mert elfogyott a cigarettája, vagy azért mert most már tudja, mi az, hogy zártkörű. Bár szerintem biztosan tudta, mi az, hogy zártkörű, de azért mégis megkérdezte.

JAKAB IBOLYA SHANTI (1955) – Győr

Dudaron születtem, 2 gyermek édesanyja vagyok és öt unoka boldog nagymamája. Vámszakértőként és banki tanácsadóként dolgoztam, 2014 óta nyugdíjas vagyok. 2016 decemberében írtam 40 év után az első verset Bendegúz unokám születésnapjára, ami annyira jól sikerült, hogy a családom biztatására publikáltam. Azóta is jelennek meg verseim a poet . hu oldalon, ahol amatőr és közismertebb költők írásai olvashatók. Mindig szerettem a verseket. Asztrológusként és lélekgyógyászként többnyire olyan témákról írok, ami az emberek lelkét foglalkoztatja, megbetegíti, illetve az eddigi tapasztalataimat fogalmazom meg. Mellette a győri Liszt Ferenc Kórus tagja vagyok. Minden alkalommal feltölti a lelkem, amikor énekelhetek. Nagyon szeretek utazni. Mindenre nyitott vagyok, ami boldoggá teszi a lelkem.

Karácsonyi erdő

Fény csillog az ágon,
avar alszik hó alatt,
őzgida a szüleivel,
az etető felé haladt.

A dermesztő hidegben,
ajándék ez a nap,
karácsonyi ebéd várja,
sok-sok finom falat.

Tündér itató (gyerek vers)

Öreg fát a szélvihar nagyon meggyötörte,
egy hatalmas szellőkésnél kitörött a törzse.
Sopánkodott, mit tegyen, sírt csak egyfolytában,
könnyei csak gyűltek-gyűltek törése nyomában.

Egyik este tündérszárnyak cirógatták ágait,
lelkendező hancúrozás zavarta meg álmait.
Kóstolgatták, s rájöttek, hogy ez a víz bíz iható,
így lett hát a sebzett fából csodás tündér itató.

Azóta egy kis tündér ha víz után kutat,
fa az örömkönnyeivel feltölti az ivókatat.

Eső után

Meghasad a föld, s a Menny látszik benne,
angyalok rebegnek hálaéneket,
szivárvány öleli a város horizontját,
eső táplálja a földi életet.

Csodás ez az összhang, magába szippant,
varázslatos látvány, mi a földön tündököl,
ahogy fent és lent ugyanazt mutatja,
mint vetített kép, a víztükör.

Egyszer még..

Hangtalan csendben
megáll a pillanat,
lelkem megpihen
a hűs lombok alatt.
Vágyam lágyan kúszik
a víztükör tetején.
Ugye találkozunk még?
Egyszer, Te meg Én.

Napnyugta

Olvadó csendben
aludni tér a Nap
csendes nyoszolyáján
új erőre kap.
Még egyszer utoljára
meg-meg simogat,
szeretően, féltően,
pihenni hívogat.

A kiszáradt kóró sóhaja

Istenem, de szép lenne a túloldalon élni,
düledező kapun túl életet remélni,
mesélni a lombkoronán minden levélnek,
hogy ne legyenek kitéve mindenféle szélnek!

Tiszta vízű esőben este megfürödni,
verőfényes napsütésben csendben tündökölni,
megfáradt vándornak enyhe hűvöst adni,
hogy ne kelljen elhagyatva, végleg kiszáradni!

Titkok

Mint száguldó szélvész, útra kél a lelkem,
zöldellő mezőre megpihenni tér,
mézédes virágok nektár gyümölcséből,
mint megfáradt vándor, csendben inni kér.

Ne kérdezd tőlem, hogy hova sietek,
mi az, mi hajt a fél világon át,
vannak bennem titkok, miről nem beszélhetek,
és vannak csodák, miket csak lelkem lát.

Tibet

Éjszaka a lélek vándorútra indul,
tapasztalni, látni, fürdeni a szépben,
hogy reggelre frissen, új csatára várva,
helyet foglaljon az ember szívében.

Tibet a célpont, a tisztaság méhe,
ha szenved, megtisztulni idejár a lélek,
mert oly lágyan, békésen átölel,
mint az esti csendben halkan kúszó gregorián ének.

Szentjánosbogarak izzó csipkeshárnyon,
úgy világít mind, a jázminillatú lélek,
feltöltődve máris újra útnak indul,

mint ezernyi mézédés búcsúja az éjnek.
Tárd ki hát a lelked, adj a jónak helyet,
mert a lélek mindig tudja, mi az, mi jó Neked.

Utóhatás

Hirtelen jött minden, nem volt felkészülve.
Késő őszi estén a tó parton ülve,
egy kedves hang megkérdezte, hogy van?
Mire a szíve hatalmasat dobbant.

Látta már többször, álmodozott róla,
hogyszer majd talán, megállnak egy szóra,
és most itt vannak végre, csendes félhomályban.
Teste megborzongott, vágya a nyomában.

Órák teltek boldog összefonódásban,
szárnyaltak magasan kéjek mámorában.
Késő este volt, hogy elaludt a vágy,
nem gondolkodtak, vajon hogy lesz tovább.

Szegény lány és gazdag fiú, esélytelen páros
magára maradt bűnével, erénye lett sáros.
Kilenc hónap múlva teste szakadt szét,
egy fiúgyermek harcolta ki magának életét.

Boldogsága elszállt, nem volt választása,
kítaszítottakként, átok anyasága.
Kendőbe kötve fiát egy pokrócba takarta,
és a templom lépcsőjén magára hagyta.

Szívének egy darabját elvesztette aznap,
s bár a templom harangok imádságra hívtak,
úgy érezte, lelke már nem tud megnyugodni,
elhagyott gyermekét nem fogja visszakapni.

Béke

Álmosan, csendesen borult rám az este.
Ugyanúgy mint régen, a békét keresve.

Nem követelt, nem kért, csak átölelt lágyan,
úgy, ahogyan régen a kedvesemtől vágytam.

Fenséges nyugalom áradt szét lelkemben,
szárnyaltam mézédés, illatos kertekben.

Ringató zenével kényeztetett lágyan,
békesség áradt szét minden porcikámban.

Aztán, mint a madarak, szétrebbent az álom,
érkezett a hajnal vágató lóháton.

Elvitte a mézédés kertek illatát,
de itt hagyta nekem a reggel mámorát.

KERECSENYI ÉVA (1964) – Győr

Körmenden születtem. Szombathelyi és pécsi tanulmányaim után a sors szerencsésebb kezének köszönhetően Győrbe vezetett az utam. Olasz magántanárként és asztrológusként tevékenykedem. Az írás számomra hobbi, szenvedély és egyfajta lélekterápia is. Verseim több internetes irodalmi portálon is megjelennek. Az Art'húr Irodalmi Kávéház egyik szerkesztője vagyok, és az Art'húr, valamint a Cserhát irodalmi díjak boldog tulajdonosa. Három magánkiadású könyvvel büszkélkedem. 2015-ben jelent meg Lélekkeringő címmel első könyvem, 2016-ban a Felhőtánc, 2017-ben pedig a Lélekfutam c. verseskötetem. 2019-ben Mohácsi Attilával a Győri Nemzeti Színház színművészeivel „Érzések és Sugallatok” címmel közös CD-t adtunk ki.

Csendélet

Besurran a fény az ablakon,
semmiből jött porcicákkal játszik,
a falra fura filmeket vetít,
árnyékok oly óriásnak látszik,
ajándék nekem e délután,
mely aranyhajat fésül szívemre,
mosoly szaladgál arcomon,
ahogy beleszuszogsz e csendbe.

Önnek csomagja érkezett

egyetlen perc az élet,
egyetlen szívdobbanás,
ahogy gyufa sercen a sötétben,
s egyet pislant a láng,
egy mondat, mit épp csak elkezdél,
egy kérdés, mi válaszra vár,
csoki, mi kezedben olvad,
a lemez, mi hamar lejár,
s ha vágató lóként nyargal
a villanásnyi idő,
nyergelj, és üld meg a hátát,
vár még egy új félidő,
a pont ott lesz a mondat végén,
de tolongnak még a szavak,
hogy az utolsó tollvonásig
új verseket szavaljanak,
s ha egy reggel csenget a postás,
hogy csomagod érkezett,
ne húzd és vond a percet,
túlhordtad már az érveket,
hogy miért kéne megtagadnod
egy tálcán kínált esélyt,
bontatlan ajándék marad,
ha elengeded a kezét.

Aranyhal

Adj erőt, Istenem,
hogy elbírdak minden terhet,
mit nyakamba akasztottál,
amikor jól kitervelted,
kavicsot dobsz az alvó folyóba,
húzzon az örvény pörögve, forogva,
rántson magával félelmetes mélybe,
beleláthassak az ördög veséjébe,
ki rég eljátszotta minden ócska trükkjét,
fájdalmas emlékét a holdra számúzném,
onnan tán nem árthat se nekem, se másnak...
aranyhalamtól már tudom, mit kívánjak,
kócosan bolondos, összebújós reggelt,
elégedett sóhajt - így van ez jól - rendben,
édes-bájos létet, együtt kuncogósat,
szabadságban élni, mint vízcsepp a folyóban.

Porszem

Rémálmok huhogta éjjel
a víz is vacog a pohárban,
kígyóméreg csepeg a csapból,
sárkányod tüzet okádva
fújtat és arcodba köpköd,
nem nyughat egy pillanatra,
revansot szeretne venni,
hisz a VIP listádból kihagytad.

Karmolt és szívedet tépte,
nyakadhoz jéghideg kést szorított,
magának követelte lelked,
s ha éhezett, csúnyán ordított,
vámprírként véredet szívta,
durván letörte szárnyad,
s mikor sántítva faképnél hagytad,
dühében az öklét rázta.

Rémálmok huhogta éjjel
még ott kísért, de ereje fogytán,
s mire fényt csókol szádra a hajnal,
csak egy porszem lesz az emlékek polcán.

Intermezzo

még úgy aludtam volna,
de egy pimasz gondolat
folyvást fülembe zümmögött,
próbáltam lecsapni, de
kitartón körözött,
rövid szünet,
majd bevetés újra indult,
teljes erőből rám rontott,
s a rohamok száma nem ritkult,
koponyámon koppant,
nem tisztelte álmom,
bezúzta lelkem ablakát,
az idegeimen táncolt,
a feltámadt huzattól
remegni, fázni kezdtem,
paplanom fejemre húztam,
s hajnal derengett,
mire megadta magát a testem

Arc poetica

szád szegletéből az a huncut mosoly
felszaladt füled tövébe,
térképet rajzolt az arcodra,
hogy érintésem hazakísérje,
érzés, mi idebent mocorgott,
iránytűt adott kezembe,
felfedezni vágytam sok zezugot,
ajkam ajkadat kereste,
oly tökéletesnek tűnt a pillanat,
felgyorsult szívverésem,
a szoba szentéllyé változott,
beragyogta a békesség fénye

Lélektakaró

Belenéztem a reggel párás szemébe,
a sűrű ködtől csak az orromig láttam,
felhőbe csimpaszkodva ácsorgott a nap
egy számmal kisebb, rosszul szabott ruhában.

Holle anyó éjjel dunnáját megrázta,
hósapkát nyomott a parti fák fejébe,
ártatlan fehérség – lágy lélektakaró
hull, hogy békét borítson a mindenségre.

Hangsebességgel

kanyarog az élet,
egyenes út talán nem is létezik,
mindenütt kitérők, árkok,
stop táblák,
Isten felemelt ujja
az intő jel,
hogy most nem
erre, hanem arra,
persze okkal,
bízz bennem,
minden csak érted – mondja,
s én mégis toporzékolva kérdem,
miért pont most, miért pont velem,
próbálok héjából szemenként kifejteni
a megfejthetetlen titkot,
s türelmet tanulni
az idő örvényében,
holott nyílveszőként,
a hang sebességével
repülnék hozzád,
s az új élet nevű
célábra kellős közepébe,
úgy fáj maradásom,
kétségbeesetten tátogok,
könnyezve érted kiáltok,
s partra vetett halként vergődök,
majd megöl hiányod...

Repülj velem

Repülj velem a felhőkön túlra,
alul a város lustán elnyúlva
kúszik, kanyarog, készül az éjre,
aranyló szívéen a Hold pecsétje.

Repülj velem az álmokon túlra,
dobjunk érmét a boldogság-kútba,
s ha szomjúságtól porzik a lélek,
oázis legyünk egymás szívének.

Kávé habbal

Nélküled bágyadt, rekedt a reggel,
hiába skálázik, majd megfeszül,
fals, hamis hangok szöknek ki száján,
a jókedvem kinyúlva elterül,
a nap se lelkes, orrát kidugja,
sminktelen arcán torz, gúnyos mosoly,
lemondón legyint, ő sincs jó passzban,
s csak vigyorog elárvult sorsomon,
kávéskanalam unottan koccan,
ma nem kergeti szét a tejhabot,
elmélázok a múltó időről,
s lefőzök magamnak egy szebb napot.

MÜLLER L. PÉTER (1970) – Győr

1970-10-07 születtem Győrben. Azóta itt lakom. Itt végeztem tanulmányaim, itt érettségiztem. Budapesten könnyűipari mérnökként szereztem diplomát. 20 éven át Győr szövőiparát erősítettem. Két csodálatos gyermek édesapja vagyok.

2018. júniusában találkoztam a győri íróklub jeles tagjaival. Az ő biztatásukra kezdtem verseket írni. Hiszem, hogy az alkotásnak ez a formája sok embernek segítség. Élmények, emlékek, érzések, szavak, melyeket kapok; átítatódik bennem, és visszaadom. Adni jó!

Verseim elsősorban a győri Írók Alkotók Klubja havi újságában jelennek meg, valamint a Poet.hu internetes oldalon. Megtisztelő volt a „Szavak a mélyből” antológiában is megjelenni (2018) valamint a költészet napja alkalmából megrendezett Versek & Képek 2019 Kiállításon (2019 április 10.)

Csak egy könnycsepp

Csak egy könnycsepp, mit szemem láthatott.
Csak egy könnycsepp, mi sejteti bánatod.
Csak egy könnycsepp, mitől szíved zaklatott.
Csak egy könnycsepp játszik fájó dallamot.

Lelkednek sós víze patákká duzzad,
hogy érzelmek feltját tisztára mossad.
S mikor elapad e patak folyása,
megtisztult lelkedet új élet várja.

A szeretet vágya ismét szárnyra kap,
újra csatába száll és győzelmet arat.
A tápláló erő, mely a szívedből fakad,
boldogságba repít, hát érezd jól magad.

Csak egy könnycsepp lesz, mit szemem látni fog.
Csak egy könnycsepp, mi oly boldogan ragyog.
Csak egy könnycsepp, mi gyönggyé változott.
Csak egy könnycsepp, mely ékszer arcodon.

Kacérság

Pajkos vagy kedvesen,
szép szavad rejtelem,
közel és végtelen,
nappal és éjjelen,
rabságát élvezem

kacsint a vágy,
ahogy nézel reám,
egy lépés csupán,
állj, ne tovább,
egy titkolt világ

érezem, de nem érlek.
kérlek, de nem érted,
rejtéd, de kitárod,
vágyod, de nem állod,
csak játszod az álmom.

ÖTVÖS NÉMETH EDIT (1966) – Győr

Születtem Győrben. Versírással 2015 óta foglalkozom. Számos irodalmi oldalon szerepelek, több antológiába beválogatást nyertem. Büszkeséggel tölt el, hogy alapító tagja lehettem az Író Alkotók klubjának. Publikálási lehetőséget kaptam a Menhely Alapítvány gondozásában megjelenő Fedél Nélkül c. lapban, a Napvilág, Pieris.hu és. Dokk felületén is olvasható vagyok. Szerepelhettem 29 társammal együtt egy CD-n közös verssel. A Napút pályázatán harmadik helyezést értem el egy Adyról szóló verssel.

A 100 szóban Budapestről című zsebkönyv 2018-as kiadásában két írásommal szerepelhettem. A Nők Lapja pályázatán a kiemelt húsz próza köze kerülhetett alkotásom.

hangulati törmelék

abszurd a perc a pillanat árva
remegő nász vackol a mába
halovány fényben elvesző érzés
sziklát karcoló lángoló kétség
pihegő vállon ringat az álom
haldokló tájon nincs happy end

rémvers

viselős lett az életem
terhet cipel köldökén
féltő az alázat ahogy hordja
tapasztalati lényegét
maradék napok számolják
szorosan nyomában járnak
megértéssel szimatolják körbe
a tócsát mit a magzatvíztől vártak
a karma az fontos kántálják gyorsan
bábák sora öltöztet kékbe
rózsaszínt is aggatnak rám
a szárnyaszegett rémre

viharos

lükető szablyák motoznak elmémben
zajos az ég tán földindulás lesz
sikító fák esnek térdre
karjukat levágja a februári szél
horpadt kék égen szürke a fő szín
sapkátlan bokrok kontya zilált
száraz az águk nedvtelen rég
csókálló zománcot eső mos rá

vajas karamella

mikor kicsi voltam azt hittem
a karamell tejcukor
rajongtam ezért az édességért
az omlós lengyel féle bocisér
egyszer anyám szaloncukrot akart főzni
vagy nem tudom de egy nagy tál
vajas csoda lett belőle
olyan finomat életemben nem kóstoltam
a fehér mélytányér csordulásig
teletöltve folyós meleg barna masszával
ahogy dermedt húzódtott össze
mintha fázna pedig csak tömörödött
maradt azért belőle elég
kiskanállal kapirgáltuk
mikor fogyott az anyag
egymás után bukkantak fel a
magyar népművészet kedvelt
tulipán motívumai a cserép felületén
sokáig nem szerettem ezeket a mintákat
minél több virág került elő
annál kevesebb lett a karamella
a kemény bolti fogtörő fajtáját utáltam
már a színe is olyan
mondvacsínált sötét volt
aztán anyám elméje megbomlott
már nem volt karamell
csak sírás és kiserkent vércseppek

maszatolták a parttalan konyhát
a gáztűzhelyen nem gőzölgött
az édes szirup
magzatpózban értek a vesszőcsapások
most már nagy vagyok felnőttszerű
mégis számban összefutott nyállal
mosolyra fakadok
és elhagyatott napjaimon
vigaszt találok abban a
régicukros emlékekben

ilyenkor már nem meglepő de azért mégis

csend van most az apró házban
mama a kórházban pihen
gondolja a szomszéd Ellus
most is téved ott is aktív
ágyhoz szíjazva mindkét keze
az állványon lévő palackból
lassan csepeg bele az élet
oxigénmaszk takarja fél arcát
mondja akkor is a mantrát
hogyan van benne ennyi erő
hisz csöppnyi asszony fekszik
a gyűrött lepedőn
pulzusa harmincöt körül mozog
ágy lábánál pislognak az angyalok

szilánkok

a kedv eltörött
csörömpölve esett alá
a kiskanál cukrot permetezett
szertesztét röpködtek
a kristálszilánkok
mereven néztem a romhalmazt
ujjam begyét szorítottam
az asztallapra míg fájt
most sértett az édes is

Türelmetlen

Állnak némán a fák
hó karolja válluk,
szitálja a csendet serényen,
könnyű cukrot hint rájuk.
Lassan folyik bennük az élet,
visszhangzik bennem csepergése.
Mikor lesz már tavasz ? – mondjad
hiányzik a gerlék nevetése.

a tél utolsó rúgásai

hűvös a hajnal
a cirádás kisasztalon duruzsol a szamovár
párája homályba burkolja a szobát
egy éber kaszáspók lesben áll
potroha alig mozog
a plafon repedése izzik a kályha vörösben vígad
a februári szél őrülten cibálja a fák alig haját
papírvékony árnyak osonnak a házak alagútjában
kabátjuk összehúzva éhesek a fényre
kanásztáncot jár a jelzőlámpa rögzített pályáján zajosan
dülöngél
alattomos az időjárás
hiteget aztán visszavesz
valamikor nem így volt azt hiszem

Válogatás egy természettudományi antológiából.

A Hold bemászott egy vödörbe,
halnak képzelte magát.
Akváriumra vágyott,
miben feküdhet lazán.
Vízi világ lett az álma,
kontúrozott kék nyakék,
hat marokban habos karát,
pillanatban ivadék.

Pörgettyűvel sorsolt nőit
bérelte, majd fizette,
levágta a hajuk tövét,
emlékkönyvébe tette.
Koronatanúnak hívtak,
nyestet és egy malacot,
fifikásan kiszámolták,
hány pikkelyest hagynak ott.
Végre aztán Hold barátunk,
kialudta mámorát,
feltekergett az égboltra,
s lepréselfte magát.

januári depresszió

semleges lett a szenvedély
hiába huhog rám a sarkon
laposban jár a talpam szaporán
őszén lengedez a varkocs
a vadludak ők tudják
mikor harsogó zöld lesz minden
szokásjog hullámzik a tavon
újra fonom huncut kis tincsem

ilyen a világ

dühöngve roppant széjjel
az elvárás képzelete
pedig csak megfelelni akartál
lépteidet számolod
mint kisiskolás korodban
mikor jobb lábbal léptél
a járda betonkockáit elválasztó vonalra
akkor bal lábbal is kellett
mert ha nem akkor valami baj történik
volt a téves babonád
most programozott világban élsz
a társas magány mára közhely
problémád óriási
a nincs vagy gyenge wi-fi jel
kalóriákat számolsz
hat után nem ehetsz
“ se sokat se keveset”
csak álmodsz az álmodról
félidő után már fáradnak az izmok
rettenve kúszol a homályba éjjel
felébredsz- e reggel
soha nem tudhatod

rózsátlan vagyok

romhalmazba rothadt
penészes ürülékkel álmodtam
egyszer csak ott állt bűzös halomba
tőlem várták, hogy takarítsam el
hintsem be helyét növesztősóval
ültessek maguktól viruló csodaszirmosokat
cirmos mütymürütyöt gyöngyös liliomot
mi orvosság a szemnek is
nem csak az orr szippantja be
fényes illatát
nem tudtam megtenni
még nem
ezért beiratkoztam a
“botanikai parádé avagy
hogyan neveljünk illatorgiát
trágya nélkül nap mint nap”
nevű OKJ-s tanfolyamra
álomban

nem is értem hogy

vajúdtam az éjjel
izzadt percek múltak nyomtalan
súly taposta méhem
a csend zajtalan

hulló gyöngye
pörkölte az időt
végtelen körökre
fájdalom mint izzó penge
borosta hegyére ült
velem voltál
mint annyiszor
citromot csavartál kendőre
robbant bennem a kín
szűkölt minden erem
összpontosított a levegő
be-ki fújta tüdőm
horpadt ereje
mikor magába fogadott
a gyötrelem
parttalan tengerben
megszületett az élet

születési hiba

gyerekmagból lettem
fejlődtem serényen
ugarra pottyanva
csüngtem a “kötélen”
végleges csoportba
sorolt be az élet
induláskor nyomott rám

szándékos pecsétet
rája lett a jelem
elektromos fajta
vibrál is a röptöm
kopik cipőm sarka
mindenkié lettem
de senkié egészen
hiába károgott
a dolmányos merészen
ha volna nem volna
én sem lettem volna
adott szavak alapján: indulás, rája, ha,
gyerekek, mindenkié, végleges, kár

gondolkodó

szemüvegem elhajolt
orrnýergemen megpihent
bánatutca bal oldalán
csúszkáltam egy senkivel
halott lett már szeme tükre
ablonból volt vágva rég
gyömbért szórtam rá sietve
rubin zekét hópihét
hátranézett fájdalmasan
szó nem hagyta el ajkát
édes tea fröccsent széjjel

megégette a karját
szombat lett és hűs vasárnap
csillapult a szenvedés
láthatatlan lábnyomokból
megszülető tévedés

dermedtség

sovány jégviasz
most a napsugár
didereg ő is
egy rázós nap után
fagyott lehelet
simítja merev testét
aranya kopik
minden másodpercnél
horizonton fürdik
jeges szappanhabban
vigasztalást nem lel
a dermedt alkonyatban

Rémálmok

hártyás hab ül szemzugomban
a Hold nagy vigasságban volt
mire ágyba kerültem
kétely támadt az éjszaka
roncsolódtam
gondok mint pikkelyek lassan peregtek alá
kovácsoltvas indáim megolvadtak
letörtek és szétfolytak a homokban
véletlenszerű mintázatot hagyva maguk után
majd homogén ködbe veszve eltűntek
csak a sérülés cakkos szélei hirdetik a mindörökkét
meg kell védeni őket sikított bennem egy hang
zsigeri szerveim tiltakoztak
fejemben is szólt a tam-tam
“tudósjárta deszkajárda
láva között vak petárda
nyitott zárka varjú hája
málnaszörpöm nem adom “

ROZÁN ESZTER (1969) – Szombathely

Újságíró, médiumalapító. Nyolckötetes író, 11 éve a vaskarika.hu újságírója. Főként kulturális és PR-cikkek köthetőik nevéhez. Rendszeresen publikál a Napút kulturális folyóiratban, írásai különböző antológiákban jelennek meg. A Hang-Szín-Pad Stúdió Kulturális Egyesület alapítója rádiós főszerkesztő, (Szóköz Rádió) és műsorvezető (Berzsenyi és Credo Rádió)

A baleset

A nyár elején Sass Kata Győrbe utazott, hogy meglátogassa az unokahúgát. Lívia Révfaluban lakott egy családi házban a férjével, két lányával és egy megtermett, ám annál barátságosabb bernáthegyi kutyával. Kata szeretett náluk lenni, s bár unokahúga mintegy tíz évvel fiatalabb volt nála, a korkülönbség egyáltalán nem zavarta őket, jól megértették egymást, nemcsak rokonként, hanem barátnőként is. Lívia egy középiskolában tanított magyart és történelmet, a szabadidejében pedig kertészkedett. Szerette a napraforgót, a szalmavirágot, a rózsát, és egyáltalán majdnem minden virágot. Kora tavasztól késő ősziig vidám színekbe borult a kertje, édes illatár úszott a levegőben, afféle miniparadicsomként. A smaragd tuják árnyékos menedékében állt a hintaágy, mellette kerti bútorok, hosszúkás asztal hat székkal, Lívia ott szokta fogadni a vendégeit. Sajnos a tuják az utóbbi években száradásnak indultak, a klímaváltozás nem tett jót nekik,

hiába öntözte szorgalmasan, nem tudta megakadályozni, hogy először megbarnuljanak, majd utána leszáradjanak az ágaik. Olvasta, hogy a hidegebb éghajlathoz szokott fák nem bírják a meleget, ezért a kórokozók könnyebben megtámadják. A szomszéd kertekben egész tuja és ciprus sorokat vágtak ki, és ültettek helyettük szárazságtűrőbb fajokat. Nála még nem fordult ennyire súlyosra a helyzet, a kert végi sarok még mindig meghitt menedéket nyújtott a tűző napsugarak ellen.

Az unokahúg szeretett a hintában üldögelni, közben olvasgatott, dolgozatokat javított, az internetet böngészte, vagy csak átadta magát az édes semmittevésnek. Lajos, a berni pásztor békésen szuszogott mellette egy maga által ásott lyukban, az udvar tele volt ilyen gödrökkel, a virágoskertet is feldúlta volna, ha Lívia nem keríti körbe. Így is próbálkozott bejutni néhányszor. Egyik alkalommal éppen hazaérkeztek az óvodából, amikor a két kicsi boldogan visítva mutogatott a virágok felé.

– Anya, nézd hol ül a Lajos!

Lajos boldogan trónolt a frissen kihajtott tulipánok tetején, persze azok nem bírták el a tekintélyes súlyt – egyszer megmérték, a derék eb 75 kilogrammot nyomott –, a virágok teljesen belapultak alatta. A kutya elégedetten csóválta a farkát, egészen addig, amíg Lívia rá nem kiabált.

S hogyan jött ki a tiltott helyről? Menet közben a többi virágot is letarolta.

Lívia tajtékozott a dühtől, s bár Lajos látta, hogy a gazdája haragszik rá, csak azt nem értette, miért. Miért olyan

nagy baj az, ha befekszik egy ilyen kellemes helyre? Olyan bánatosan és ártatlan ábrázattal bámult a nagyvilágba, hogy Lívia már-már elszégyellte magát. A kutya utána még tett egy-két ügyetlen kísérletet, de aztán rájött, egyáltalán nem olyan nagy móka átjutni a kerítésen a nagy testével.

– De miért éppen Lajos? – kérdezte Sass Kata, amikor a kiskutya még kölyökként csetlett-botlott körülöttük.

Unokahúga megvonta a vállát.

– Azért, mert az egész kutya olyan lajosos. Hát nem? Nézz csak rá!

Sass Katának fogalma se volt róla, milyen az, amikor valaki lajosos, nem is ismert közelebbről Lajos nevű embert. A kölyök édesen szimatolgatott körülöttük, Kata szerint rengeteg név illett volna rá, de a Lajos semmiképpen.

– Kinek az ötlete volt, a tiéd vagy a férjedé?

Albert, Lívia férje szerette az extrém dolgokat. Egy reklámcégnél dolgozott, a munkájához tartozott a kreativitás, de a magánéletében is eredetiségre törekedett. A nagyobb lányát Könnycseppnek, a kisebbet Felhősziromnak nevezte el. Komoly harcot kellett vívnia a hivatalokkal, mire engedélyezték. Különleges nevek az biztos, főleg, ha hozzáteesszük a vezetéknévüket is: Harmatvölgyi Könnycsepp és Harmatvölgyi Felhőszirom. Ehhez képest a Lajos teljesen hétköznapi, sőt, már-már kiábrándítóan unalmas. De ha nekik ez így megfelelt, Katának igazán nem lehetett beleszólása.

Tombolt a délutáni nap, még a vastag ernyő alatt is izzadtak, de nem akartak bemenni a házba, mindketten

imádták a természetet. Kata a hintában ült, Livia a fonott karosszékben, előttük az asztalon limonádé és frissen szedett eper. A szintén fedett homokozóban Könnycsepp és Felhőszírom homokvárat építettek Kata gyerekeivel, mellettük Lajos lihegett a cseresznyefa alatt. A bernáthegyi rettentő rosszul viselte a nyarat, akkor érezte magát igazán elemében, ha a hőmérséklet nulla fok alá csökkent, ami az utóbbi időben meglehetősen ritkán fordult elő.

– Nézd meg – mutatta a kisujját az unokahúgának Kata –, mostanában állandóan fáj.

Livia nem látott rajta semmit, óvatosan megnyomogatta, mire a nagynénje felszisszent.

– El kellene menned az orvoshoz!

– Ugyan már, és mit mondjak neki? Hogy fáj a kisujjam? Kapásból ki fog nevetni, legfeljebb azt mondja majd, hogy borogassam. Meg is próbáltam, de nem használt.

Az unokahúg a kezébe vette, áttanulmányozta minden oldalról.

– Mintha be lenne gyulladva, nézd, ez az ujjad vörösebb, mint a többi. Nem ütötted be valahová?

Kata nem emlékezett rá, hogy ilyesmi történt volna vele, de gyakran előfordulnak apróbb balesetek, melyeket észre sem veszünk, nekimegyünk az ajtófélfának, elvágjuk a kezünket a papír szélével, aztán később már csak a nyomát látjuk.

Beccsapódott egy autó ajtaja, majd megszólalt a csengő. Lajos halkán morogni kezdett anélkül, hogy megmozdult volna.

Ötven év körüli, szőke hajú, barátságos tekintetű férfi állt az ajtóban.

– Á, Krisztián! – üdvözölte Lívia.

Lajos abbahagyta a morgást, a kapuhoz ballagott, kíváncsian megszagolta a férfit.

– Nem zavarok? Errefelé jártam, és gondoltam, benézek, hogy itthon vagy-e. Itt van a könyv, amit ígértem.

Meglehetősen jókora méretű kötetet halászott elő barna műbőr táskájából. Malerei, Fotografie und Architektur állt a címlapon Willem de Kooning egyik festményével. A férfi büszkén lóbálta a kezében a könyvritkaságot, nem szívesen adta ki a kezéből, Líviával mégis hajlandó volt kivételt tenni.

– Gyere be egy kicsit, ne álldogáljunk itt az ajtóban!

– Köszönöm, de tudod, nem akarok zavarni.

Hátra mentek a hintához, Lajos farkcsóválva követte őket.

– Engedd meg, hogy bemutassam a nagynénémet, Sass Katát, ő pedig a kollégám, Vetési Krisztián. Krisztián matematikát tanít.

A férfi az asztalhoz telepedett.

– Hm, eper! Nem is tudom, mikor ettem utoljára!

Lívia felé nyújtotta a tálat.

– Parancsolj, vegyél!

– Á, nem akarom elenni előletek!

Az unokahúg elnevette magát.

– Még ha akarnád, se tudnád! Nézd mennyi eprünk van az idén! Azt sem tudom, mit csináljak vele.

Erre már felbátorodott a férfi, bekapott egy szemet, élvezettel ízlelgette, majd egy hirtelen mozdulattal lenyelte.

– Ez aztán az eper! Nem olyan, mint amiket a szupermarketekben kapni. Azoknak se ízük, se bűzük, ráadásul ropognak, mint a retek.

Krisztián egyik szemet kapkodta a másik után, Kata szeme elkerekedett, hogy bír valaki ilyen gyorsan enni.

Lívia felpattant a helyéről.

– Hozok neked limonádét, biztosan szomjas vagy.

– Köszönöm, elfogadom! – bólintott a férfi.

Legalább amíg eszel, addig se dézsmálsz meg mindent, gondolta Kata.

Miután Lívia eltávozott, kínos csend állt be Kata és a férfi között. Krisztián rendületlenül majszolta az epret, egészen addig, amíg ki nem ürítette a tálát.

A nő az asztalon heverő könyvre nézett, a férfi értette a célzást.

– Líviának hoztam ezt a könyvet, már régen megígértem neki, hogy kölcsönadom, csak mindig elmaradt. 1984-ben adták ki Németországban, korlátozott példányszámban, elég borsos áron. Ez az egyik legátfogóbb mű, ami összefoglalja a művészettörténetet, kiemelt helyen a festészettel, fotóművészettel és építészettel. A német művészeti egyetemeken verekszenek a hallgatók ezért a kötetért. 1990-ben kint jártam egy matematikai konferencián, akkor jutottam hozzá. Persze, most megkérdezhetnéd, és jogosan, hogy hogyan függ össze egymással a matematika és a művészet.

Sass Kata megrázta a fejét.

– Dehogy kérdezem, hiszen nyilvánvaló, hogy mindkettő egy tőből fakad.

– Valóban így gondolod?

A nő bólintott.

– Hát persze. A matematika és a művészet is a világ megismerésére törekszik. Csak míg az előbbi egyenletekkel írja le, a művészetek inkább az emóciókra hatnak.

Krisztián elmosolyodott, kedvére való volt, amit Kata mondott.

– Te is foglalkozol művészetekkel?

– Á nem – rázta meg a fejét a nő –, csak érdekel. Egy könyvesboltban dolgozom, és szeretem a művészeti könyveket, de erről még nem hallottam. Megnézhetem?

– Hát persze!

Kata óvatosan a kezébe vette. Elmélyülten lapozgatta, szinte megszűnt számára a külvilág.

Kis idő múlva boldogan felkiáltott.

– Bent van Natalia Goncsarova, a kedvenc festőm is!

– Te ismered Natalia Goncsarovát? – képedt el a férfi.

A környezetében nem sokan vonzódtak a modern festészethez, különösen nem az absztrakt képekhez. Az, hogy valaki felismerte Natalia Goncsarovát pedig csodaszámba ment. A férfit jóleső érzés járta át, szerette volna jobban megismerni kolléganője nagynénjét, ezt a titokzatos nőt, aki egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy nagynéni.

Közben Livia is megérkezett, kezében tálca.

– Elnézést, hogy ilyen sokára jöttem, de arra gondoltam, hogy ha már így együtt vagyunk, készíték egy kis meglepetést. Itt van, fagyis babapiskóta!

Könnycsepp és Felhősirom a fagyis szó hallatán azonnal az anyjukhoz rohantak.

– Fagyiiiiii, fagyiiiiiii! – kiáltozták boldogan. – Ugye, mi is kapunk!

– Hát persze, csak ne legyetek olyan türelmetlenek! Először a vendégek kapnak!

Kata megsimogatta Könnycsepp buksiját.

– Ugyan már, hadd egyenek először a lányok!

– Nem úgy van az, tanulják meg, hogy néha várni kell!

Csábítón nézett ki a vanília- és málnafagylalt, ahogy halványsárgán és rózsaszínben, enyhén olvadásnak indulva tocsogott a babapiskóta között. Lajos is odaballagott a szája szélét nyalogatva.

– Úgy látom, itt mindenkinek fagyira fáj a foga – jegyezte meg Krisztián.

Lívia az asztal közepére tette a desszertestálat, majd egyenként leszedegette a kistányérokat a tálcáról. Először Krisztiánnak merített, mégiscsak ő a vendég, majd utána Kata következett. A nagynéni az ölébe tette az édes gyönyörűséget, ám mielőtt az első falatot kikanalazta volna, a bernáthegyi nem bírta ellenállni a kísértésnek, és belenyalt. Könnycsepp megijedt, kikapta Kata kezéből a tálkát, de olyan ügyetlenül, hogy az lefelé fordulva az összes tartalmával együtt pontosan az asztal szélére helyezett könyvritkaságra borult.

Mindenki felpattant, megpróbálta menteni, ami menthető, általános káosz alakult ki. Ráadásul Kata még

azt a hibát is elkövette, hogy nem becsukva tette le a kötetet, hanem nyitva, lapjával felfelé. A színes lé végigfolyt a papíron, nemcsak az adott oldalt szennyezte be, jóval mélyebbre szivárgott. Livia ügyetlenül törölgetni kezdte egy szalvétával, de csak azt érte el, hogy még jobban elmaszatotha.

Krisztián elkeseredett arccal bámulta féltett kincsét.

– Tudtam, hogy nem lett volna szabad elhoznom, de nem hallgattam a belső hangra, most aztán tessék, mi történt!

– Nagyon sajnálom! – szabadkozott Livia – Rossz kutya, hogy csinálhattál ilyet?

A megszeppent eb behúzott farokkal somfordált odébb.

A férfi tisztában volt vele, hogy ami történt, megtörtént, a veszteségérzet mégis letaglózta.

– Nem dörzsölni kell, hanem felitatni!

Kata felkapott egy szalvétát, kivette a könyvet a barátnője kezéből.

– Beteszünk egyet a papírok alá, hogy ne terjedjen tovább, és a foltra is, hogy feligya. Most csukjuk be, és hagyjuk így egy darabig! A szalvéta be fogja szívni a nedvességet.

Szavait kétkedés fogadta, főleg Krisztián csóválta a fejét.

– Nem hinném, hogy eltűnne ez a sárgás rózsaszín. Tönkretettétek a könyvemet!

Sass Kata a limonádéjéért nyúlt, sokáig kortyolt, mint aki hosszú ideje nem ivott. Valóban úgy érezte, hogy teljesen kiszáradt, a meleg és az izgalom hatására izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán.

– Az egyetemen tanultam, hogyan kell a makacs szennyeződésekeltávolítani a könyvekről, és a könyvesboltban is találkoztam már cifra esetekkel. Persze a folt fajtájától függ, hogy milyen módszert használunk, de úgy gondolom, jelen esetben a felítás a legjobb első lépesként.

A szomorúság mellett némi érdeklődés csillant a férfi szemében.

– Te tényleg könyvesboltban dolgozol?

– Igen, és nagyon szeretem a munkámat. Ha nem is lesz tökéletes, annál mindenképpen szebben fog festeni, mint amilyen most. Mármint a könyved. Csak egy darabig békén kell hagyni.

Könnycsepp látva, hogy milyen galibát okozott, méltóvá vált a nevéhez, és sírva fakadt, vagyis valódi könnycseppek gördültek az arcán, Lívia nem győzte vigasztalni. Végül megnyugodtak a kedélyek, a gyerekek békésen majszolták a fagyaltjukat a fűben, Lajos is kapott egy kis kostolót, ámbár egy akkora állatnak meg se kottyant az amúgy sem túl nagy falat.

A két nő is buzgón kanalmazgatott, bár némi büntudattal, csupán Krisztián makacsolta meg magát, hogy ő aztán egy falatot sem eszik abból a szörnyűségből, ami a kedvenc könyvét tönkretette. Galambturbékolásra lettek figyelmesek, kíváncsian keresték a bátor madarat, amelyik ilyen közel merészkedett hozzájuk, de csak Krisztiánnak érkezett üzenete. Alig hallható sóhajjal vette elő a telefonját, majd idegesen bepötyögte a választ.

– Most mennem kell! – állt fel. – Magammal vihetem a könyvet? Nem lesz baja, ha felemelem?

– Nem hiszem – felelte Kata. – Főleg, ha nem mozdítod el a szalvétát.

A könyv még mindig ott hevert az asztal sarkán, Lívia rátette a kezét.

– De itt is hagyhatod, ha akarsz, és majd később vagy esetleg holnap visszajössz érte.

Gyorsan jött tiltakozás.

– Nem, nem, inkább elviszem. Bocsánat, hogy ezt mondom, de úgy érzem, itt nincs biztonságban.

Bármennyire is érthető volt a férfi reakciója, Lívia mégis kicsit megbántva érezte magát, amiért Krisztián ennyire nem bízik benne. Oké, hibázott, azt is elismeri, hogy felbecsülhetetlen értékű ez a kötet, de mégiscsak neki hozta, és most csak úgy szó nélkül elviszi!

Kata is csalódottnak tűnt, arra gondolt, hogy majd ő is kölcsönkéri, de ezek után semmi esélye rá.

– Várj – kiáltott a férfi után, amikor már majdnem elérte a kaput. – Most is megnézhetjük, hátha halványodott már a folt.

Izgatottan állták körül, még a gyerekek is odasereglettek.

– Nos, ki vállalja, hogy kinyitja? – kérdezte Kata.

– Hát természetesen te, te vagy a szakértő – vágta rá Krisztián.

A levegőt visszatartva figyelték, amint Sass Kata óvatosan a kritikus oldalra lapoz.

A folt visszahalványodott, annyira, hogy alig lehetett észrevenni.

– Köszönöm, megmentettél! Hálám örökké üldözni fog!

VÖNÖCZKINÉ GMEINDL MARGIT (1952) – Győr

Győrben születtem, de gyermekéveimet Gönyűn töltöttem. Mindig szerettem a verseket, az irodalmat. Versíráásra mégis csak egy szomorú esemény készítetett. Ki kellett írni magamból a fájdalmaimat, vágyaimat és mindent, amit éreztem. Ismerőseim unszolására pár versem beküldtem a Kisalföld című lapba. Meglepetésemre ezeket közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim.

2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsák” és a „Gyémántkönyvek” című verseskötet. Két CD-m is van a You Tube-n. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet. Mindig öröm számomra, ha írásaimmal megérintem az olvasó szívét.

A levél halála

Esőcsepp hull a földre,
levél kering a szélben.
Az ősz zenéjét zengi,
utolsó táncát lejti.
Félve gondol a télre,
bár még vágya fényre.

Testét éjjel köd rejti,
nap csókja nem melegíti.
Búsán kacsint az égre,
szunnyad, s örökre vége.
Könnyét senki nem érti,
cipő a testét tépi.

Volt-nincs szerelem

Sokáig vártam a gazdámot. Mert ugyan a tánctól és az énektől kissé kifáradtunk, de mégis hiányzott a megszokott, meleg, női kéz. Hisz már annyira megszoktam Pólika kisasszony finom kesztyűs kezét. Most mégis itt hagyott, még a könnyeim is megjelentek bánatomban. Félek, hogy drótjaim meg fognak rozsdásodni. Ez elszomorított. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki hozzám simult. Megdöbbenésemre a nagy fekete férfi ernyő volt. Kedvesen kezdett suttogni a fülembe. Jó volt hallgatni, mert finom anyagból volt, aminek a hangja zene volt fülemnek, és a selymes érintés megbizsergette, merevítőimet. Annyira, hogy beleremegtem és majdnem eldőlttem, de ő két merevítő közti selymével átkarolt. Finom szivar illata volt. Nem, az az olcsó, snassz, hanem ami egyenként fémtokban van, és csak igazi urak engedhetik meg maguknak. Ezt ismertem, mert a kisasszonyom édesapja is valami hasonló illatút szokott szívni. Igaz, csak a szivarszobában, de a kulcslyukon kiszivárgott és átlengedezett a folyosón.

Egyre jobban igyekeztem hozzábújni, már ott tartottunk, hogy a fogantyúink mindjárt összeakadnak, de akkor egy éles sikoltást hallottam, és Pólika csipkés kacsója felkapott, azt kiabálva, hogy végre megvagyok!

Így a szerelmes csodát ígérő este elmaradt, de a csipkés kéz érintése, ha nem is egészen, de kárpótolt!

Manócskáim

Hetek óta a rendrakással foglalkozom. Sokat voltam távol, és így kissé nagy lett körülöttem a káosz. Ruhák kipakolása, újabb ruhák bepakolása. A kinyomtatott írásaim válogatása, cetlikre írt szavak, félmondatok átnézése. Ennek ellenére szerintem rend van és rend volt, hiszen én mindig mindenhol megtaláltam, amit kerestem.

Néha mégis úgy érzem, hogy valaki vagy valakik titokban laknak mellettem a lakásban. Este rendet rakok, reggel elmegyek pár dolgot elintézni, mire haza érek, már nem mindent találok meg ott, ahová tettem. Azt hiszem, vannak házi manóim.

Biztosan, most már tuti. Kis piros sapkás, kék nadrágos huncut manócskák.

Este szeretek sokáig dolgozni, és éjfél után láttam őket. Ott ugráltak a papír fecnik között, és még azt is hallottam, hogy énekelnek. Furcsa volt a dallam, de tisztán értettem, amit kántáltak.

Itt egy fecni, ott egy toll,
hipp hopp, már sehol sem volt.
Lökd le azt a füzetet,
gazdánk arcát nézheted.
Megváltozik, megijed,
még a keze is remeg!

Nem tudtam tovább figyelni, mert felkaptam az egyik kispárnát mögülem, és odavágtam a székhez, ahonnét a hangok jöttek. Persze ők eltűntek, de a füzetek, cédulák és egyéb felhalmozott irományaim, amik ott voltak, mind repültek szanaszét. Akkor a tálalón lévő poharak mögül hallottam a nevetgélésüket.

Hohó, galambocskáim! Nem fogtok ki rajtam! Eszembe jutottak drága nagymamám intelmei, amit annak idején elmondott nekem.

El kell kapnom a grabancukat, és kitenni a kukoricásba őket. De fontos, hogy napközben és nem sötétedés után, mert akkor láthatatlanok lesznek, és a hátamba kapaszkodva visszajönnek velem a házba. Eddig eszembe jutott azonnal, ám mi van akkor, ha este találom fülön csípni a haszontalanokat, és egyáltalán mit kell tennem, hogy elkaphassam a csibészeket?

Már megettem egy tábla csokit, két kávét megittam, mikor hoppá, mint akit fejbe vágta, megvilágosodtam! Kis tálkában, vagy kicsi tányéron mézet kell kitenni és mellé pár virágszirmot. Ezt nem csak a mezei, de a házi manók is szeretik.

Amíg a csapda elkészítésével foglalkoztam, minden eszembe jutott.

Az este megcsípett koboldot, manót, vagy vicces tündért, egy jól záródó dunsztosüvegbe kell tenni reggelig. Akkor aztán vihetem a kukoricásba. Ezen nagyon elgondolkodtam, vajon miért épp a kukoricásba? Végül ha nehezen is, de rájöttem.

A kukoricának van szakálla. A tölgyfa törpéknek is, így ha a manócskákat ide visszük ki, a kukoricáról tudnak

maguknak álbajuszt és álszakállt csinálni. Elvegyülnek az erdei törpék között, és úgy élnek velük, mint akik rokonok. Ha mégis felismerik őket, akkor sincs gond, mert újra belopakodnak egy lakásba, és ismét megkezdik nem éppen áldásos tevékenységüket. Ennek ellenére igazából nem lehet rájuk haragudni.

Viszont mindenkit kérek, hogy eszébe ne jusson bántani őket, mert azzal átkot vonnak a fejükre!

Bolondot csinált magából

Maga sem tudta, mióta ült az asztalnál és nézte a hirdetést. Arra eszmélt fel, hogy hiába nyúlt a cigarettája után, a doboz üres volt. A hamutartó viszont tele volt félig szívott, vagy meggyújtott és szívás nélkül végigégett cigarettavégekkel. Még egy percre maga elé meredt, azután becsukta az újságot.

Hülyeség! - gondolta magában.

Tovább már nem is foglalkozott sem az újsággal, sem a felírt telefonszámmal. Nekiállt, hogy valamit süssön magának, mert délutánonként szeretett nassolni. Odavolt a süteményekért és az édességért. Bár igazából a csokit nem nagyon szerette. Viszont sütkérezni annál inkább. Ahogy a vacsorához pakolta le az asztalt, az újság ismét a kezébe akadt. Fura érzés kerítette hatalmába. Szinte vonzotta, delejezte az a hirdetés, széthajtogatta a lapot, és nézte a betűket és a számokat. Igazából annyira bámult, hogy minden összefutott a szeme előtt.

Elég ebből. Fogta a telefonját és tárcsázta a számot. Hosszan kicsengett. Már épp ki akarta nyomni, mikor beleszólt egy férfi. Majdnem meglepődött, pedig tudta, hogy férfival fog beszélgetni. Udvariasan köszönt és bemutatkozott. A vonal túlsó végén hasonló volt a reakció, azzal a különbséggel, hogy megkérdezték tőle, hogy mit parancsol. Én parancsolni, gondolta magában, miközben a torkában dobogott a szíve. Egyre idegesebb lett. Végre meg tudott szólalni.

Megkérdezte a férfit, hogy a hirdetése még aktuális-e. Szinte hallani lehetett a kő koppanását, ami leesett a szívéről.

- Természetesen, hölgyem. - hallotta a férfi hangját.

Most ő kérdezett.

- Tessék mondani, tudhatok valamit önről?

Megkönnyebbült, mert végre úgy érezte, megindult a beszélgetés.

Beton elemekkel foglalkozom és szállítással. Juli figyelt és kérdezett, hogy mióta van ez így. A válasz megdöbbenetete, mert azt hallotta, hogy már gyerekkora óta erre készült. Magában azon kezdett pörögni az agya, hogyan lehet az, hogy gyerekkora óta özvegyember akart lenni. Így azután egy nagyon fura párbeszéd alakult ki.

- Maga gyerekkora óta?

- Igen, mi ebben a furcsa? A feleségemnek semmi kifogása nem volt ellene. Soha Pedig egész fiatalok voltunk, mikor megismertem.

Uramisten, gondolta magában. Ez nem normális. Özvegy, ismerkedni akar, feleséget keres, és a volt feleségéről

beszél. Ezzel nem sokra fog menni, hiszen akkor mindenben őhozzá fog hasonlítani. Már azon gondolkodott, hogy rövidre zárja a beszélgetést, mikor a férfi újra megszólalt. Megkérdezte, hogy akarja-e a szolgáltatást igénybe venni vagy sem, mert az idő pénz, neki meg ideje nincs, hisz közben lehet, hogy komoly kuncsaftot veszít.

Julinak most kerekedett csak ki a szeme. Miről beszél ez a pasi, milyen kuncsaft?

Dühös hangon szólt a kagylóba és kérdezte meg, hogy mit képzél róla, hiszen még nem is ismeri, és ilyen beszéd után már nem is szeretne vele megismerkedni!

Most viszont a férfin volt a sor a meglepetésben. Nem tudta, mire vélje a nő kirohanását. Erélyes hangon szólt vissza és közölte, hogy ha nem akar betonelemet sem venni, sem fuvaroztatni, akkor miért zaklatja, és miért telefonbetyárkodik! Na, itt és most álljunk meg egy polgári szóra, kiabált most már a nő is.

- Maga hirdette, hogy hölgyet keres házasság céljából, és még maga pimaszkodik?

- Micsoda! - hördült fel a férfi! Boldog házasságban élek a feleségemmel már közel húsz éve!

Csak nem gondolja komolyan, amit itt összehord!

- Miért, nem az öné ez a telefonszám?

A férfi megdöbbenve hallotta a saját telefonszámát.

Semmit nem értett.

- Nem lehet, hogy mégis csak elnézte?

Juli idegesen kapta fel az újságot, és kezdte bediktálni a számot, odáig jutott, hogy 0670, mikor a férfi üvöltését hallotta!

- Asszonyom! Nézze már meg mit hívott és mit diktált!!
Megdöbbsent a hangtól, és a kijelzőre, azután az újságra,
majd ismét a kijelzőre nézett!
Idegességében remegni kezdett, mert a szám, amit
hívott úgy kezdődött, hogy 0620.... Csulani kezdett az
idegességtől, amíg bocsánatot kért a férfitől, és gyorsan
letette a telefont. Lehuppant a kanapéra és órákig azon
gondolkodott, hogy mit is képzelhetnek róla, mert biztos
volt abban, hogy a férfi elmondta a feleségének, hogy
egy zavarodott nő, aki pasit keres magának, őt hívta fel,
és azóta is rajta derülnek. Mit derülnek! Egyenesen
röhögnek! Hiába minden, ez a pasikeresés és az, hogy
talál is magának, nem volt más, mint egy csalóka álom!

Reggel

Szemem redőnyeit lassan, kímérten felnyitom, pislogok,
mint bágyadt téli nap az égen, mely a felhők mögül figyel
rám. Én is nézem. Lassan kitisztul álomtól bódult agyam
és látásom. Közben olyan érzésem támad, mintha
cinkosan kacsintana, közben sugaraival lágyan és
érzékenyen simogat. Meglepődök ezen, és elszégyellem
magam. Csak nem látta hajnali pajzán álmaimat? Ettől a
gondolattól égni kezd az arcom, már ijedt is vagyok,
talán még a sóhajaimat és kéjes nyögdecselésemet is
hallotta? Kiugrok az ágyból és irány a zuhany. Le kell
mosnom magamról az éjszaka édes bűneit és a nap
kíváncsi simogatását. A hideg zuhany jót tett, teljesen

felébredtem és elmúltak fura érzéseim. Csak egy boldog nap képe lebegett a szemem előtt. De! Újabb hideg zuhany jött! Megszólalt a hajnali ébresztő, mert minden csak álom volt.

Még álmomban is álmodtam.

Apeva

Az	szó
első	nincs már
szerelem	utolsót
már messze jár	zeng az éjbe
elszállt a nyárral	s végleg elhalkul

jaj	az
de kár	érzés
messze már	szeretlek
csózkod vártam	csak bennem ég
vágytam utánad	maradt az emlék

ZSUBRITS ZSOLT (1967) – Győr

Győrben élek és dolgozom. Szakképzési tanácsadó vagyok a Győr-Moson Sopron Megyei Kereskedelmi és Iparkamaránál. 3 nagykorú gyermekem van. Mindig is érdekelték az emberek, emberi sorsok, az emberben működő erők, lelki történések, rezdülések. Közel 4 éve kezdtem el rendszeresebben írni, a gondolataimat és érzéseimet papírra vetni. Elsősorban versek, novellák kéredzkednek ki belőlem. Eddig két kötetem jelent meg. FinomSZER (2014 - Prózák, versek), Álomszárnyon (2017 – Versek)

Nosztalgia

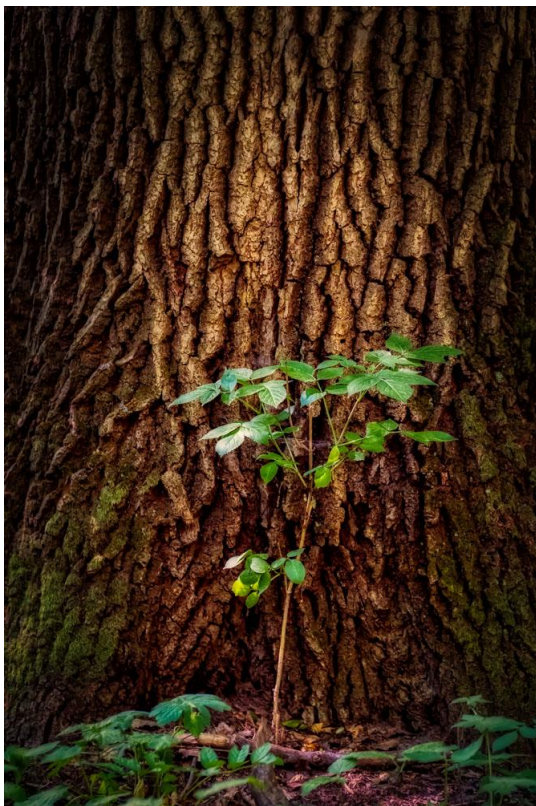
A házak ugyanolyanok,
mindegyik út s a padok jóbarátok,
a kis park ismeri lépésem zaját,
nyüzsgő utcák rám mosolyognak,
az illatok, indulatok mindig várnak.
Mint oly sok évvel ezelőtt,
mikor a felhőtlen a zsebembe költözött,
a dolgozó hosszú szabadságra ment,
a fiatalságom büszkén, ingujjban
sétált a forró füledt nyárban.
Én most már valaki más vagyok,
csak a fák, a terek, az őrangyalok
egy-egy könnyedén bevehető kanyar bíztat
még mindig bennem az a lelkes ifjú,

kit akkor sietősen elkerült a baj, a bú.
Az épületek sárgák, óriások,
a járdán idegenek, anyátlanok,
örök visszatérő mind, mi emlék,
és kezet is nyújtanak nekem,
itt nevet a múlt s a jelen.

Szokás hatalma

már családtag a hatalom
ahogy a szokás hatalma
beköltözött a spájzba
vigyorog a folyóson
fújtat a hálósobában
elfogadom
hogym lehet árral szemben
vagy
ha mégis érdemes
érdemtelenül sodródnom az árral
olykor rosszkor rossz helyen vagyok
beletörődöm
mint az életfogytiglanos kinek minden napja ugyanaz
hogym
közönyre fércelt félelemrojtok
tompítják a kedvemet
akasztanak meg és
ki

idővel úgyis feladom
pont azok miatt
kik biztatnak, hogy nehogy!
mégis
idővel bebizonyosodik
csak utolsó marad, ki utolsóból első lehetett volna
ha
idővel elfogynak a nappalok, a napok, a tiszta poharak
a vágyak idétlen táncosok az erőtlen félhomályban
idővel anyátlanná válunk
mind
újszerű kötődések helyettesítik
bizalmunk tárgyait

Erdős László: Oltalom c. fotója